

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15Co/80/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1613208681
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 03. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Hajdínová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1613208681.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Hajdínovej a členov senátu JUDr. Silvie Walterovej a JUDr. Evy Mészárosovej v právnej veci žalobcu: Home Credit Slovakia, a.s., IČO: 36 234 176, Piešťany, Teplická č. 7434/147, zastúpený spoločnosťou Advokátska kancelária ERASMUS LEGAL, s. r. o., IČO: 36 789 615, Bratislava, Justičná č. 9, za ktorú koná Mgr. Tomáš Rašovský, proti žalovanej: U. C. , narodená dňa XX.X.XXXX, trvale bytom C. č. XXX, o zaplatenie sumy X.XXX,XX € s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Malacky zo dňa 25. októbra 2017, č.k. 7 C 946/2016-75, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok Okresného súdu Malacky zo dňa 25. októbra 2017, č.k. 7 C 946/2016-75, vo výroku, ktorým v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a vo výroku, ktorým nepriznal žalovanej náhradu trov konania, **p o t v r d z u j e** .
- II. Žalovanej **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Malacky rozsudkom zo dňa 25.10.2017, č.k. 7 C 946/2016-75, uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 597,10 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 123,97 €, úrokom z omeškania vo výške 0,024 % denne zo sumy 597,10 € od 18.7.2013 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku; v prevyšujúcej časti žalobu zamietol; žalovanej nepriznal náhradu trov konania. Vychádzal zo žaloby doručenej súdu dňa 23.7.2013, ktorou sa žalobca domáhal od žalobkyne zaplatenia sumy 2.052,28 € s príslušenstvom a náhrady trov konania. Žalobca žalobu dôvodil tým, že so žalovanou uzavrel úverovú zmluvu č. XXXXXXXXXXX, ktorej predmetom bolo poskytnutie spotrebiteľského úveru vo výške 1.659,70 €, ktorý sa žalovaná zaviazala vrátiť v pravidelných 60-mesačných splátkach po 59,05 €. Neoddeliteľnou súčasťou zmluvy boli jeho Úverové zmluvné podmienky. Žalovaná bola v omeškaní s úhradou svojho záväzku, a preto ju dňa 28.3.2011 vyzval k splateniu celého zostatku úveru vo výške 2.052,28 €, ktorá suma pozostáva z istiny vo výške 1.423,97 € (istina a zosplatnená istina), z úroku do času zosplatnenia vo výške 493,78 €, z úroku zo zosplatnenej istiny vo výške 186,38 €, zo zmluvnej pokuty vo výške 2,15 € a z vyčísleného úroku z omeškania od zosplatnenia úveru do podania žaloby vo výške 456,12 €; uplatnil si aj úrok z omeškania vo výške 0,024 % denne zo sumy 2.050,13 € od 18.7.2013 do zaplatenia.

2. Súd prvej inštancie vo veci rozhodol na pojednávaní, na ktoré sa riadne predvolaná žalovaná (§ 112 C.s.p.) nedostavila, z dôvodu ktorého prejednal a rozhodol vec v jej neprítomnosti podľa § 180 C.s.p.; vykonal vo veci dokazovanie vyjadrením žalobcu, listinnými dôkazmi založenými v spise, na základe čoho zistil nasledovný skutkový stav veci. Žalobca dôvodil tým, že úverová zmluva má všetky zákonom stanovené náležitosti a v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Európskeho súdneho dvora č. C-42/15, vo veci Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Biróovej, uznesenie Krajského súdu v Košiciach

č.k. 3 Co/344/2015-61. Prvoinštančný súd z úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 29.9.2008 v spojení s úverovými podmienkami žalobcu zistil, že žalobca a žalovaná uzavreli zmluvu o úvere, v ktorej sa žalobca zaviazal poskytnúť žalovanej úver vo výške 1.659,70 €, ktorý sa žalovaná zaviazala splácať v 60 pravidelných mesačných splátkach po 59,05 €; celkové náklady spotrebiteľa predstavovali sumu 1.883,42 €. Žalovaná bola povinná splácať úver v pravidelných mesačných splátkach počínajúc kalendárnym mesiacom bezprostredne nasledujúcim po dátume poskytnutia úveru. V predmetnej zmluve bola uvedená hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov (ďalej len RPMN) vo výške 41,4 %, priemerná hodnota RPMN vo výške 61,36 %, ročná úroková sadzba bola dojednaná vo výške 34,67 %. Žalovaná zmluvu o úvere uzavrela ako fyzická osoba bez oprávnenia na podnikanie; neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere boli Úverové podmienky žalobcu, podľa ktorých je žalovaná povinná riadne a včas splácať poskytnutý úver, v pravidelných mesačných splátkach, ktorých počet, výška a termín splatnosti sú určené v zmluve s tým, že v jednotlivých splátkach je zahrnutá príslušná časť úverovej istiny a úroky, ktoré je žalovaná podľa zmluvy o úvere povinná platiť (Hlava 5., § 1 Úverových zmluvných podmienok); žalovaná je povinná celý čerpaný úver splatiť na požiadanie spoločnosti v prípade, že sa oneskorila s platením aspoň dvoch splátok alebo sa oneskorila s platením jednej splátky po dobu dlhšiu ako tri mesiace (Hlava 6., § 3 písm. a/ Úverových zmluvných podmienok) a v prípade vzniku akejkoľvek zo skutočností uvedených pod písmenom a/, b/, c/ § 3 tejto Hlavy, je žalovaná povinná splatiť celý čerpaný úver na požiadanie. Podľa výpisu čerpania, splátok a úhrad, žalovaná zaplatila splátkami celkovo sumu 1.062,5954 € do zosplatnenia úveru, po jeho zosplatnení neuhradila žiadnu sumu. Žalobca započítal úhrady žalovanej v sume 235,7247 € na istinu, v sume 810,2713 € na úrok, v sume 6,64 € na úrok z omeškania do zosplatnenia a v sume 9,9594 € na upomienku. Úrok z omeškania v celkovej sume 456,21 € si žalobca vyčíslil za obdobie od 28.3.2011 do 17.7.2013 vo výške 0,024 % denne zo sumy istiny, úroku, zosplatnenej istiny a pokuty (ušlého úroku). Z výzvy k splateniu celého úveru zo dňa 28.3.2011 vyplynulo, že žalovaná sa dostala do omeškania s platením splátok úveru, preto ju žalobca vyzval na splatenie celého čerpaného úveru najneskôr do 15 dní odo dňa spísania výzvy, keď z poštového podacieho hárku mal preukázané, že výzva bola žalovanej odoslaná dňa 31.3.2011.

3.1. Po právnej stránke súd prvej inštancie rozsudok odôvodnil ustanoveniami § 1 ods. 1, § 2 písm. a/, § 3 ods. 1, ods. 2, § 4 ods. 1, ods. 2, ods. 3 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení ku dňu uzavretia zmluvy, § 52 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 4, § 54 ods. 1, ods. 2, § 497 Obchodného zákonníka, § 40 ods. 1, § 544 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 4 Hlavy 14. Úverových zmluvných podmienok žalobcu, dôvodiac tým, že žaloba je dôvodná v časti o zaplatenie sumy 597,10 €. Uviedol, že vykonaným dokazovaním mal preukázané, že žalobca a žalovaná uzavreli zmluvu o úvere, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanej úver vo výške 1.659,70 €, ktorý sa žalovaná zaviazala vrátiť v 60. pravidelných splátkach po 59,05 € mesačne, s konečnou výškou úveru pre žalovanú ako spotrebiteľa v sume 3.543,- €. Z výpisu čerpania, splátok a úhrad vyplýva, že žalovaná uhradila do vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru sumu 1.062,5954 €, po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru neuhradila žiadnu splátku. V dôsledku omeškania žalovanej so zaplatením dohodnutých splátok vyhlásil žalobca predčasnú splatnosť úveru. Predmetom konania bol záväzok žalovanej, ktorý vznikol zo zmluvy o úvere, ktorá predstavuje tzv. absolútny obchodný záväzkový vzťah (§ 261 ods. 3 písm. d/ Obchodného zákonníka), žalobca bol od uzavretia zmluvy v postavení dodávateľa a dlžník v postavení spotrebiteľa, z dôvodu ktorého je predmetná zmluva o úvere zároveň spotrebiteľskou zmluvou a na žalovanú je potrebné hľadieť ako na spotrebiteľa, pretože pri jej uzavieraní nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a na právny vzťah založený zmluvou o úvere je potrebné aplikovať aj príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách (§ 52 a nasl. Občianskeho zákonníka) cez odkaz podľa ustanovenia § 1 ods. 2 veta druhá Obchodného zákonníka. Uvedený záver vyplýva zo skutočnosti, že tzv. spotrebiteľské zmluvy (i keď sú upravené v Občianskom zákonníku), nepredstavujú osobitný zmluvný typ aplikovateľný len na občianskoprávne vzťahy, naopak príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka je potrebné aplikovať na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ bez ohľadu na to, či ide o občianskoprávny alebo obchodnoprávny vzťah (vyplýva to najmä z toho, že ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách sú systematicky zaradené vo všeobecnej časti Občianskeho zákonníka a nepredstavujú osobitný zmluvný typ zo záväzkovej časti). Preto na právny vzťah založený zmluvou o úvere aplikoval ustanovenia Obchodného zákonníka (čo sa týka konkrétnych práv a povinností, resp. následkov omeškania) a tiež ustanovenia Občianskeho zákonníka (týkajúce sa spotrebiteľských zmlúv). Bez ohľadu na to, že v danom prípade ide o úverový vzťah, na ktorý sa má aplikovať ustanovenie § 397 Obchodného zákonníka ako tzv. absolútny obchod, nemal pochybnosti o tom, že predmetná zmluva je zmluvou typovou, že dlžník nepoužil predmet plnenia na podnikanie, čo jednoznačne vyplýva z uzavretej zmluvy.

Rovnako neexistujú pochybnosti, že pôvodný veriteľ je podnikateľom a predmet konania sa týka jeho podnikateľskej činnosti. Zmluva medzi pôvodným veriteľom a dlžníkom bola uzavretá ako formulárová zmluva, obsah ktorej spotrebiteľ nemal možnosť ovplyvniť. Spotrebiteľské zmluvy vzhľadom na vzťah medzi podnikateľom a nepodnikateľom a so zreteľom na nepodnikateľský účel zmluvy, za typické občianskoprávne vzťahy. V prejednávanej veci ide o vzťah medzi obchodníkom a spotrebiteľom, ktorý prijíma úver na spotrebu, teda ide o typický občianskoprávny vzťah. Úverovanie spotrebiteľov patrí medzi najfrekventovanejšie občianskoprávne vzťahy. Uvedené je plne v súlade s princípom ochrany spotrebiteľa, že v prípade duplicitnej právnej úpravy v rovnakých inštitútoch súkromného práva je dôvodné aplikovať právnú úpravu podľa občianskeho práva, nie podnikateľského práva, t.j. obchodného práva, ktoré je pre spotrebiteľa nevýhodnejšie (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5 MCdo 20/09, rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica sp.zn. 61 Cb 221/09). Poukázal na to, že predmetnú úverovú zmluvu zároveň podriadil aj pod právny režim zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, v znení účinnom ku dňu uzavretia spornej zmluvy, nakoľko spotrebiteľským úverom sa na účely tohto zákona považuje (okrem iného) aj dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme úveru. Pokiaľ ide o spornú zmluvu, žalovaná má s poukazom na § 3 ods. 2 citovaného zákona postavenie spotrebiteľa, keďže v konaní nebolo žalobcom tvrdené, ani preukázané, že žalovanej bol úver poskytnutý na výkon zamestnania, povolania, resp. podnikania a právny predchodca žalobcu má s poukazom na § 3 ods. 1 citovaného zákona postavenie veriteľa, keďže do právneho vzťahu so žalovanou vstupoval ako právnická osoba poskytujúca spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti. Spornú zmluvu podrobil súdnej kontrole a vykonaným dokazovaním dospel k záveru, že zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje všetky náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere tak, ako ich určuje ustanovenie § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z., a to konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru a termíny splátok istiny, úrokov a poplatkov, keď dojednaná je iba celková suma splátok (60 x 59,05 €) bez bližšej špecifikácie aká časť splátky bude použitá na zaplatenie istiny a aká časť na zaplatenie úroku. Zmluva neobsahuje ani údaj, ku ktorému dňu v mesiaci sú splatné jednotlivé splátky úveru, v zmluve sa len uvádza, že žalovaná sa zaväzuje splácať úver v splátkach počínajúc kalendárnym mesiacom bezprostredne nasledujúcim po dátume poskytnutia úveru. Zo zmluvy nevyplýva dátum poskytnutia, resp. čerpania úveru. Splnením zákonnej požiadavky uviesť konečnú splatnosť úveru nie je ustanovenie úverových podmienok, podľa ktorého sa konečnou splatnosťou rozumie pripísanie poslednej splátky na účet veriteľa alebo jej uhradenie do pokladne spoločnosti, keď takéto ustanovenie nevyjadruje, kedy konkrétne nastane konečná splatnosť úveru, ale to, kedy sa úver považuje za splatený. Ak by takéto znenie bolo vyjadrením konečnej splatnosti úveru, bolo by ho potrebné kvalifikovať ako neurčité a nezrozumiteľné, pretože konečná splatnosť by podľa tohto ustanovenia mohla nastať kedykoľvek, v závislosti od vôle dlžníka kedy zaplatí poslednú splátku úveru. Za splnenie zákonnej požiadavky preto nepovažoval ani formuláciu do 60 mesiacov po poskytnutí úveru, nakoľko z úverovej zmluvy nevyplýva konkrétny dátum ani konkrétne určená doba dokedy je veriteľ povinný úver poskytnúť. Rovnako dojednanie § 3 Hlavy 4. Úverových podmienok, podľa ktorého spoločnosť poskytne úver klientovi až po obdržaní originálov riadne vyplnenej úverovej zmluvy, prípadne ďalších s klientom či predajcom dohodnutých dokumentov, nie je možné považovať za určitú a zrozumiteľnú dohodu o okamihu vzniku povinnosti poskytnúť úver. Ak by takéto znenie bolo vyjadrením okamihu poskytnutia úveru, okamih konečnej splatnosti úveru by mohol nastať kedykoľvek, výlučne jednostranne v závislosti od vôle veriteľa, aké iné doklady bude požadovať od klienta a kedy v konečnom dôsledku poskytne úver. Vzhľadom na absenciu vyššie uvedenej náležitosti považoval úver za bezúročný a bez poplatkov. Žalobca poskytol žalovanej úver vo výške 1.659,70 €, ktorá preukázateľne zaplatila žalobcovi celkovo sumu 1.062,5954 €, a tak má žalobca vzhľadom na konštatovanú bezúročnosť a bezpoplatkovosť ním poskytnutého úveru voči žalovanej nárok na zaplatenie sumy 597,10 € (1.659,70 € - 1.062,5954 € = 597,10 €) s príslušenstvom. K nároku žalobcu na zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške 2,15 € poukázal na § 4 Hlavy 14. Úverových zmluvných podmienok, na základe ktorých je žalobca oprávnený v prípade omeškania klienta účtovať a klient je povinný zaplatiť zmluvnú pokutu vo výške 5 % z úveru a dôvodil, že tento nárok zamietol ako nedôvodný, keď vychádzal z ustálenej súdnej praxe, podľa ktorej dohoda o zmluvnej pokute zásadne nemôže byť súčasťou zmluvných podmienok, pretože žalovaná ako spotrebiteľ uzavrela len samotnú zmluvu o spotrebiteľskom úvere, nie úverové zmluvné podmienky. Pre uzavretie platnej dohody o povinnosti účastníka zmluvy zaplatiť zmluvnú pokutu je podľa § 544 ods. 2 Občianskeho zákonníka obligatórnou náležitosťou jej písomná forma. Ak bola zmluvná pokuta len súčasťou úverových zmluvných podmienok, k platnému uzavretiu dohody o zmluvnej pokute s poukazom na § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka nedošlo, pričom ide o absolútnu neplatnosť právneho úkonu.

3.2. Žalovanej uložil aj sankciu v dôsledku nesplnenia povinnosti riadne a včas v podobe úrokov z omeškania. Žalobca si úrok z omeškania uplatnil vo výške 456,21 € ku dňu žaloby, ktorý vyčíslil zo sumy 2.052,28 € (istina, úrok, ušlý úrok, zosplatnená istina a zmluvná pokuta) vo výške 0,024 % denne od 28.3.2011 do 17.7.2013 a žiadal aj o tzv. kontinuálny úrok z omeškania vo výške 0,024 % denne zo sumy 2.050,13 € od 18.7.2013 do zaplattenia. Žalobcovi priznal vyčíslený úrok z omeškania vo výške 9 % ročne z dlžnej istiny úveru, t.j. sumy 597,10 € od 28.3.2011 (deň zosplatnenia) do 17.7.2013, keď pri určení výšky úroku z omeškania vychádzal zo základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky, ktorá ku dňu 28.3.2011 predstavovala 1,50 % ročne (1 % + 8 % = 9 %); po prepočte na denný úrok úroková sadzba predstavuje 0,026 % denne. Ďalej priznal žalobcovi aj kontinuálny úrok z omeškania odo dňa 10.8.2012 do zaplattenia vo výške 0,024 % denne z priznanej sumy 597,10 € a vo zvyšku vyčísleného úroku z omeškania a úroku z omeškania zo sumy prevyšujúcej sumu 597,10 € žalobu zamietol, nakoľko je úver bezúročný a bezpoplatkov.

3.3. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1, ods. 2, § 262 ods. 1 C.s.p. a žalovanej, ktorá mala celkový úspech 42,50 % náhradu trov konania nepriznal, pretože si náhradu trov konania neuplatnila a iné trovy jej zo spisu nevyplývajú. Žalobca sa žalobou domáhal zaplattenia sumy 2.508,49 € (istina a úrok z omeškania), úspešný bol v časti o zaplattenie sumy 721,07 € (istina a úrok z omeškania), t.j. 28,75 % a v časti o zaplattenie sumy 1.787,42 € bola úspešná žalovaná, t.j. 71,25 %; celkový úspech žalovanej bol 42,50 % (71,25 % - 28,75 %).

4. Proti tomuto rozsudku vo výroku, ktorým súd prvej inštancie žalobu v prevyšujúcej časti zamietol a vo výroku, ktorým žalovanej nepriznal náhradu trov konania, podal včas odvolanie žalobca dôvodiac ustanovením § 365 ods. 1 písm. f/, h/ C.s.p. (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Nestotožnil sa s posúdením úveru prvoinštančným súdom ako bezúročným a bez poplatkov z dôvodu, že podľa jeho právneho názoru, predmetná zmluva obsahuje údaje o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov ako aj termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Poukázal na ustanovenie § 4 ods. 2 písm. i/ zákona č. 258/2011 Z.z. a čl. 10 ods. 2 Smernice 2008/48/ES, v zmysle ktorých zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje náležitosť podľa citovaného ustanovenia zákona aj vtedy, ak jednotlivé položky, ktoré má dlžník uhradiť v súlade so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, sú uvedené spolu v jednej splátke. Ak by každá splátka mala obsahovať jednotlivé položky (istina, úrok alebo iný náklad), zmluva o spotrebiteľskom úvere by v tejto časti nebola zrozumiteľná a stručná. Svoj názor podporil aj poukázaním na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 9.11.2016 vo veci C-42/15 a dodal, že uvedená smernica obsahuje úplnú harmonizáciu pokiaľ ide o náležitosti spotrebiteľskej zmluvy o úvere uvedené v článku 10 odsek 2 a členské štáty nie sú oprávnené vo svojej vnútroštátnej úprave vyžadovať náležitosti nad rámec náležitostí uvedených v tomto článku. Súdny dvor patrí k najvyššej súdnej autorite a jeho záver o tom, že zmluva nemusí spresňovať aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny, musí byť zohľadnený pri výklade dotknutého ustanovenia právneho poriadku Slovenskej republiky. Závaznosť rozhodnutí Súdneho dvora Európskej únie pre naše súdy je uvedená v ustanovení § 397 písm. e/ C.s.p. Žiadal o výklad ustanovenia § 4 ods. 2 písm. i/ zákona č. 258/2001 Z.z. v súlade s princípom eurokonformného výkladu právnej normy, t.j. výklad v súlade s citovanou smernicou tak, aby sa zabezpečil „reálny účinok“ smernice k cieľu vytvoriť skutočný vnútorný trh. Ďalej v odvolaní žalobca poukázal na judikatúru Súdneho dvora Európskej únie, z ktorej vyplýva, že členské štáty Európskej únie majú povinnosť interpretovať svoje národné právo v súlade so smernicami. Do pozornosti odvolaciemu súdu dal aj uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 30.11.2016, č.k. 3 Co 344/2015-61, týkajúce sa rozpisu splátky na časť splátky, úrokov a poplatkov. K termínu konečnej splatnosti úveru uviedol, že tento jednoznačne vyplýva z bodu 38 (počet splátok 60) a 47 zmluvy (lehota splatnosti 60 mesiacov po poskytnutí úveru). Aj keď zmluva neuvádza presnú dobu trvania zmluvy a presný termín konečnej splatnosti, veriteľ použil objektívne zistiteľné kritéria, podľa ktorých spotrebiteľ musí vedieť, aká je doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a kedy je konečná splatnosť poskytnutého úveru. Predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje náležitosti podľa ustanovenia § 4 ods. 2 písm. g/ zákona č. 258/2001 Z.z. a spotrebiteľ disponuje informáciou, aká je doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a kedy je konečná splatnosť poskytnutého úveru. Spôsob akým veriteľ určil dĺžku trvania v zmluve o úvere v žiadnom prípade nemôže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku a ak by súd rozhodol o sankcii za absenciu predmetnej náležitosti, t.j. že sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, bolo by ju nutné považovať za neprimeranú v súlade s rozsudkom Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 9.11.2016 vo veci C-42/15. Odvolaciemu súdu preto navrhol rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmeniť a uložiť žalovanej povinnosť zaplatiť mu sumu 1.455,18 €, kapitalizovaný denný úrok z omeškania vo

výške 332,24 € a úrok z omeškania vo výške 0,024 % denne zo sumy 1.455,18 € od 18.7.2013 do zaplatenia; žiadal trovy konania.

5. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadрила, odvolanie nepodala.

6. Odvolací súd preskúmal vec súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania [§ 470 ods. I, ods. 2, § 379, § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku (zákon č. 160/2015 Z.z. účinný od 1.7.2016), ďalej len C.s.p.], túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem; § 385 ods. I C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 20. marca 2019; o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu, právny zástupca žalobcu, upovedomení zákonným spôsobom (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p.). Rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom rozsahu potvrdil (§ 387 ods. I, ods. 2, ods. 3 C.s.p.) a keďže sa stotožňuje s dôvodmi rozsudku ako správnymi, rozsudok odvolacieho súdu už ďalšie dôvody neobsahuje. Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd ale považuje za potrebné uviesť ešte nasledovné.

7. Pri rozhodovaní vychádzal z vyššie uvedených zákonných ustanovení. Rozhodujúcim pre posúdenie vecnej a právnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie boli skutočnosti, ktoré vyšli najavo vykonaným dokazovaním súdom prvej inštancie a ktoré teda nepochybne existovali v čase vyhlásenia jeho rozsudku. Odvolateľ v odvolaní neuvádzal podstatné, rozhodujúce, konkrétne právne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie odvolacieho súdu.

8. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Na týchto správnych skutkových zisteniach a posúdení sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania. Rozsudok obsahuje všetky náležitosti uložené ustanovením § 220 C.s.p. V konaní pred súdom prvej inštancie sa nevyskytla žiadna vada uvádzaná v ustanovení § 380 ods. 2 C.s.p., takú ani sám odvolateľ netvrdil, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie a na ktoré by musel odvolací súd prihliadať.

9. Predmetom sporu je zaplatenie sumy 2.052,28 € s príslušenstvom titulom neuhradenia splátok zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere uzavretej medzi stranami sporu dňa 23.9.2008, č. 3809124669, ktorá bola vyhotovená ako formulár a jej súčasťou boli aj Úverové zmluvné podmienky spoločnosti Home Credit Slovakia, a.s., pričom tieto dokumenty žalovaná ovplyvniť nemohla, nakoľko boli pripravené už vopred. Je nepochybné, že žalobca pri uzatváraní zmluvy vystupoval v rámci svojej podnikateľskej činnosti a žalovaná podpísala zmluvu ako fyzická osoba. Súd prvej inštancie preto uvedenú zmluvu vyhodnotil správne ako spotrebiteľskú.

10. Odvolací súd sa stotožnil so správnym právnym záverom súdu prvej inštancie, že spotrebiteľský úver treba považovať za bezúročný a bez poplatkov podľa § 4 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z.z., pretože účelom náležitostí uvedených v § 4 ods. 2 písm. i/ zákona č. 258/2001 Z.z. je informovanie spotrebiteľa, aby vedel rozlíšiť, aká časť splátky bude použitá na istinu, úrok a ďalšie poplatky, čo mu umožňuje zorientovať sa v danej situácii, pretože inak nie je dostatočne určité akú časť istiny zaplatil, ako bude s jeho platbou naložené a akú časť úveru platí na úroky a ďalšie poplatky. Odvolací súd sa preto nestotožnil s argumentáciou žalobcu v jeho odvolaní, že uvedené je možné nahradiť uvedením v celkovej výške splátky. Uvedené citované ustanovenie zákona má za cieľ v zrozumiteľnej forme informovať spotrebiteľa ako bude s jeho splátkou naložené, najmä aká časť úveru bude ňou splatená, okrem odplaty veriteľa. V predmetnej zmluve je uvedená iba mesačná splátka 1.779,- Sk (59,05 €) bez rozčlenenia na splátku istiny, úroku a iných poplatkov, čo v zmluve absentuje.

11. Nebolo možné stotožniť sa s odvolacou námietkou žalobcu, že v spotrebiteľskej zmluve je uvedená konečná splatnosť úveru, ktorá vyplýva z bodu 47 zmluvy, v ktorom je uvedená lehota splatnosti 60 mesiacov po poskytnutí úveru, pretože v predmetnej zmluve, v bode 43, vôbec nie je uvedený termín splatnosti splátok, iba ich počet, a to 60 (bod 38 zmluvy) s tým, že klient je povinný splácať úver v pravidelných mesačných splátkach počínajúc kalendárnym mesiacom bezprostredne nasledujúcim po dátume poskytnutia úveru, pokiaľ nie je uvedené inak. Prvá splátka je splatná práve po 1 mesiaci/ mesiacoch od dátumu poskytnutia úveru. Ak nasledujúci kalendárny mesiac po poskytnutí úveru neobsahuje poradové číslo dňa v mesiaci, v ktorom bol úver poskytnutý, splatnosť týchto splátok

bude stanovená na posledný deň v príslušnom kalendárnom mesiaci. V bode 47 zmluvy je síce uvedená lehota splatnosti 60 mesiacov po poskytnutí úveru, ale v zmluve absentuje údaj kedy bol úver skutočne poskytnutý, takže uvedené znenie konečnej splatnosti úveru nie je naplnením zákonnej náležitosti uvedenej v ustanovení § 4 ods. 2 písm. g/ zákona č. 258/2001 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy. Konečná splatnosť úveru musí byť stanovená presným časovým údajom (deň, mesiac a rok, v ktorý nastane konečná splatnosť úveru), aby mal spotrebiteľ predstavu o presnom časovom období, dokedy bude úver splácať a tým si aj vybrať najvhodnejší úverový produkt z viacerých na trhu ponúkaných produktov. Tento povinný údaj (náležitosť) nemožno nahrádzať údajom o počte splátok a dátume ich splatnosti, ktorý je v tomto prípade nejasný a nezrozumiteľný.

12. Odvolací súd dodáva, že predmetná úverová zmluva neobsahuje ani uvedenie výšky poslednej splátky, čo je neprijateľné z hľadiska spotrebiteľskej ochrany a vyvoláva na strane spotrebiteľa neistotu, keď nevie určiť súhrnnú sumu splátok, ktoré má veriteľovi zaplatiť, čo prehlbuje jeho nerovné postavenie v právnom vzťahu s veriteľom a môže byť zdrojom svojvoľie veriteľa. Už len samotné neuvedenie výšky poslednej splátky istiny, úrokov a iných poplatkov spôsobuje absenciu náležitostí v zmysle uvedeného zákonného ustanovenia, t.j., že poskytnutý úver je podľa § 4 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z.z. bezúročný a bez poplatkov.

13. K odvolacej námietke žalobcu, že zmluva o úvere obsahuje všetky požiadavky, ktoré zákon o spotrebiteľských úveroch vyžaduje s poukazom na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15 (Home Credit Slovakia, a.s. c/a Klára Bíróova), odvolací súd uvádza, že uvedený rozsudok poskytol výklad výlučne smernice, a to článku 10 ods. 2 písm. i/ v spojení s písm. h/, článku 23, keď vyslovil, že smernica sa má vykladať tak, že členské štáty nesmú zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice. Súdny dvor Európskej únie vykladá výlučne právo Európskej únie a nie je oprávnený poskytovať výklad vnútroštátneho práva. V citovanom rozsudku Súdny dvor Európskej únie poskytol výklad výlučne smernice, ale nemohol sa, ani sa nevyjadroval k výkladu zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov. Záver Súdneho dvora Európskej únie uvedený v rozsudku vo veci C-42/15 je vzhľadom na ustanovenie § 4 ods. 2 písm. i/ citovaného zákona neaplikovateľný, pretože v tomto konkrétnom prípade ide o vnútroštátne právo, t.j. zákon, ktorý nad rámec smernice zakotvil prísnejšie podmienky vo vzťahu k povinným náležitostiam zmluvy o spotrebiteľskom úvere, na splnenie ktorých je viazané posúdenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru. Požiadavka zákona o spotrebiteľských úveroch je tak iná od požiadavky Smernice 2008/48/ES, ktorá nadobudla účinnosť dňa 11.6.2008 a termín transpozície v členských štátoch bol do 11.6.2010, pričom predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere bola medzi stranami sporu uzavretá dňa 23.9.2008. Zákon o spotrebiteľských úveroch účinný do 10.6.2010 uvádzal, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, z čoho je zrejmé, že tento zákon išiel nad rámec uvedenej smernice, keď jednoznačne vyžadoval vyjadrenie splátok istiny, splátok úrokov i splátok iných poplatkov. Ak by slovenský zákonodarca chcel vyjadriť to isté, čo požaduje smernica, ktorá obsahuje požiadavku tzv. úplnej harmonizácie (v čl. 22 je upravená úplná harmonizácia ustanovení smernice spočívajúca v tom, že členské štáty pri implementácii smernice nesmeli zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa od ustanovení smernice odchyľujú), je zrejmé, že by použil takú istú terminológiu ako používa smernica. Slovenský zákonodarca takúto terminológiu nepoužil. K výkladu ustanovenia § 4 ods. 2 písm. i/ zákona o spotrebiteľských úveroch existuje konštantná judikatúra slovenských súdov potvrdená rozsudkami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, desiatkami rozhodnutí krajských súdov a stovkami rozhodnutí okresných súdov Slovenskej republiky, v zmysle ktorej sa má toto ustanovenie vykladať tak, že zmluva musí obsahovať vyjadrenie splátok istiny, splátok úrokov a splátok poplatkov, inak sa zmluva o spotrebiteľskom úvere považuje za bezúročnú a bez poplatkov. V prípadoch, kedy súdy Slovenskej republiky rozhodujú o sporoch medzi veriteľmi a spotrebiteľmi ohľadne bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľských úverov podľa zákona o spotrebiteľských úveroch, resp. smernice, sa jedná o spory medzi jednotlivcami a preto nie je možné, aby vnútroštátne súdy poskytli smernici priamy účinok. Zákon č. 258/2001 Z.z. v ustanovení § 4 ods. 3 hovorí o tom, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov v prípade, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa odseku 2 písm. a/, b/, d/ až j/, k/ a l/. Odvolací súd dodáva, že výklad zákona nemôže narúšať všeobecné právne zásady, najmä zásadu právnej istoty, ktorá je v Civilnom sporovom poriadku vyjadrená v článku 2 ods. 2. Právna istota je stav, v ktorom každý môže legítimne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych

autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. Vzhľadom na jednoznačné znenie zákona o spotrebiteľských úveroch v časti členenia splátok na splátky istiny, splátky úrokov a splátky iných poplatkov, nemožno priznať smernici ani nepriamy účinok, pretože by išlo o výklad vnútroštátneho zákona contra legem a bola by tak porušená zásada právnej istoty. Z uvedeného vyplýva, že zákon o spotrebiteľských úveroch jednoznačne určuje náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere a v prípade absencie čo i len jednej z nich, tak ako to uvádza § 4 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z.z., ktorý správne aplikoval súd prvej inštancie, je úver potom potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Prejudiciálne rozsudky Súdneho dvora Európskej únie spolu s výkladom práva Európskej únie, ktorý sa v ňom nachádza, sú záväzné pre vnútroštátny súd, ktorý prejudiciálnu otázku podal, resp. aj pre súdy, ktoré budú v tej istej veci rozhodovať o opravných prostriedkoch. Pokiaľ súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní ale postupoval v súlade s jednoznačným znením zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorým je pri svojej rozhodovacej činnosti viazaný, postupoval správne.

14. Žalobca vo svojom odvolaní poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 30.11.2016, č.k. 3 Co 344/2016-61, ktorý je v jeho prospech a podľa ktorého nemusí zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať rozdelenie splátky na istinu, úroky a poplatky, ale nevysporiadal sa s konštantnou judikatúrou slovenských súdov (napríklad rozsudok Krajského súdu Trnava zo dňa 28.2.2017, sp.zn. 27 Co 36/2017, rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 26.2.2013, sp.zn. 6 Co 18/2012), ktorá hovorí, že ustanovenie § 4 ods. 2 písm. i/ zákona č. 258/2001 Z.z. sa má vykladať tak, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať vyjadrenie splátok istiny, splátok úrokov a splátok poplatkov, inak sa zmluva považuje za bezúročnú a bez poplatkov. Odvolací súd dodáva, že mu je známe uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 17.4.2018, sp.zn. 3 Cdo 56/2018, v ktorom vyslovil právny názor (rovnako ako v rozhodnutí sp.zn. 3 Cdo 146/2017), že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere (uzavretá podľa zákona č. 129/2010 Z.z.) obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej-ktorej anuitnej splátky. Odpoveď na spornú otázku, či je možné považovať spotrebiteľský úver, ktorý bol poskytnutý do 30.4.2018, t.j. do prijatia zákona č. 279/2017 Z.z., účinný od 1.5.2018, za bezúročný a bez poplatkov, keď neobsahoval členenie splátky spotrebiteľského úveru na splátky istiny, úrokov a iných poplatkov, doteraz nedala najvyššia súdna autorita, a tak odvolací súd dôvodí, že dané rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Krajského súdu v Košiciach vo veci nemožno aplikovať a pri rozhodnutí z nich vychádzať. V tejto súvislosti odvolací súd odkazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 12.12.2013, sp.zn. IV. ÚS 697/2013. V ňom Ústavný súd Slovenskej republiky poukázal na svoj právny názor, podľa ktorého právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v rozhodnutiach vo veci samej nemajú charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky. Napriek tomu protichodné právne závery vyslovené v analogických prípadoch neprispievajú k naplneniu hlavného účelu princípu právnej istoty ani k dôvere v spravodlivé súdne konanie (obdobne napr. IV. ÚS 49/06, III. ÚS 300/06). Z rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva Beian v. Rumunsko (č. 1) zo 6. decembra 2007 vyplýva, že rozdielna judikatúra v skutkovo rovnakých, prípadne podobných veciach je prirodzenou súčasťou vnútroštátneho súdneho systému (v zásade každého súdneho systému, ktorý nie je založený na precedensoch ako prameňoch práva). K rozdielnej judikatúre prirodzene dochádza aj na úrovni najvyššej súdnej inštancie. Z hľadiska princípu právnej istoty je ale dôležité, aby najvyššia súdna inštancia pôsobila ako regulátor konfliktov judikatúry a aby uplatňovala mechanizmus, ktorý zjednotí rozdielne právne názory súdov v skutkovo rovnakých alebo podobných veciach.

15. K odvolacím námietkam o nesprávnych skutkových záveroch prvoinštančného súdu odvolací súd dodáva, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov), by sa malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia jednotlivých dôkazov jednotlivo aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Podľa ustanovenia § 191 ods. 1 C.s.p. dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť; uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov a len vo výnimočných prípadoch zákon súdu ukladá určité obmedzenia pri hodnotení dôkazov (napríklad § 192, § 193, § 205 C.s.p.). Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v ustanovení § 220 ods. 2 C.s.p., podľa ktorého má súd uviesť, čoho sa žalobca domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril žalovaný, stručne, jasne a výstižne vysvetliť, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení

dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd má povinnosť dbať na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé a vyhovujúce najmä základnej požiadavke preskúmateľnosti. V posudzovanej veci súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny predpis a svoje rozhodnutie aj riadne odôvodnil. Okolnosti namietané žalobcom v odvolaní vo vzťahu k spôsobu vyhodnotenia vykonaných dôkazov nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou prvoinštančného súdu. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, tzn., aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami a ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov.

16. Pokiaľ žalobca v odvolaní namietol, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo, ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanej veci s odvolaním sa na obsah už uvedeného odôvodnenia, odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvej inštancie za úplné a ich právne posúdenie súdom prvej inštancie za správne.

17. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd považuje poskytnutý úver z dôvodu absencie prehľadnosti výšky istiny, úrokov, úrokov z omeškania, iných poplatkov a konečnej splatnosti úveru za bezúročný a bez poplatkov. Žalobca poskytol žalobkyni úver vo výške 1.659,70 €, na ktorý zaplatila sumu 1.062,5954 € (splátkový kalendár, č.l. 3 spisu) a zostalo jej zaplatiť sumu 597,10 €, a preto odvolací súd rovnako ako súd prvej inštancie vyhodnotil nárok žalobcu vzťahujúci sa k zvyšku žalobného nároku, úroku, úroku z omeškania a poplatkov za nedôvodný.

18. Odvolací súd potvrdil podľa § 387 ods. 1 C.s.p. napadnutý rozsudok vo výroku o náhrade trov konania (§ 367 ods. 2 C.s.p.), pretože žalobca podal odvolanie aj voči tomuto výroku, avšak toto odvolanie vo vzťahu k výroku o trovách vôbec neodôvodnil; po rozhodnutí odvolacieho súdu zostal v zamietajúcej časti neúspešný, žalovaná odvolanie nepodala, a preto odvolací súd osobitne nepreskúmaval vecnú a právnu správnosť rozsudku súdu prvej inštancie v uvedenom výroku. Odvolací súd zdôrazňuje, že ide o konanie, v ktorom je súd viazaný žalobou a teda aj odvolací súd je viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 C.s.p.).

19. Záverom odvolací súd ešte poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 378 ods. I, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. I C.s.p. a už vyššie uvedenými dôvodmi. S dôrazom na to, že nedopíňal dokazovanie, a preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené stranami sporu na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; strany sporu, predovšetkým odvolateľ, ani nevzniesol žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.4.2002, č. 64336/01, vo veci Lino Carlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp.zn. 5 Cdo 218/2009, 3 Cdo 51/2011, 3 Cdo 186/2012, 7 Cdo 56/2011).

20. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. I, § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. Žalovanej, ktorá mala v odvolacom konaní plný úspech, priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. V zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

21. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011; § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou

organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).